

Za njim so se belile albanske gore, še polne snega. Albanija je pač neznana zemlja, dasi v Evropi. V nji še cvete roparstvo in tolovajstvo kakor ne samo nikjer v Evropi, ampak menda tudi malokje v drugih delih sveta. Kakor so mi pravili, ne jamčijo albanske oblasti poldrugo uro izven Skadra za življenje tujčev. Zakaj ne, že vedo.

Seznanil sem se pozneje v Dubrovniku z albanskim plemenitašem. Ugajal mi je, ker ljubi neskončno svojega brata, ki je duhovnik in profesor na neki akademiji v Rimu.

Za sultana se zmenijo kakor za lanski sneg, je menil. Boji se jih neskončno. In ni daleč čas, ko se otresejo njegovega navideznega gospodarstva popolnoma in ustanovijo ljudovlado. „To bo ‚model‘ za vso Evropo“ — je govoril s popolnim prepričanjem in z velikim navdušenjem. Seveda sem si dovolil malo dvomiti o tem vzoru ali ‚modelu‘.

Črez Črnogorce je hudo zabavljaj. „Sami pijanci. Vedno stojé v Kotoru in pijejo. In sami tatovi. Nam ukradejo, kar morejo.“ Da je bilo prvo neresnica, je očitno. Če pa

DUBROVNIK.

S takim občudovanjem nisem videl govoriti še nikdar nikogar o bratu. Prisilil me je, da sem ga spremljal v stanovanje. Tam mi je bral nekatere italijanske spise bratove z ognjevitim navdušenjem. Moral sem ga vedno opominjati: „Počasi, prosim lepo, nisem več toliko italijanščine, da bi Vam sledil v vsem.“

Ta mi je pripovedoval tudi mnogo o svoji domovini. Hvalil jo je črez vse na svetu. Le tam je doma prava omika — gledal sem ga ves začuden in prestrašen, ko je govoril o ti pravi omiki — tam prostost.

vzame včasih kak Črnogorec Albancu kakoga koštrunčka, pa ropa in vzame Albanec vse.

Pripovedoval je tudi, da izvablajo Albanci Črnogorcem orožje, ker jim dajejo živila. „Tako ne bodo imeli ob času vojne orožja in se nam morajo vdati.“ — Če je to res, je gotovo kočljiva stvar.

Gospod Ante je pokazal z bičem v dolino.

„Cetinje!“

Ah res! Vse rdeče spodaj v dolini — same rdeče strehe.